

Gdańsk, dnia 03 października 2018 r.

Sygn. akt D – 45/18

POSTANOWIENIE

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku**

w składzie

Przewodniczący : radca prawny Joanna Friedrich - Sarad

Członkowie : radca prawny Joanna Ratasiewicz

radca prawny Grażyna Gliniewicz

z udziałem protokolanta : Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 03 października 2018 r. w Gdańsku zażalenie [REDACTED] od zarządzenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 20 czerwca 2018 r. o odmowie przekazania odwołania do OSD przy OIRP w Gdańsku, na podstawie art. 437 § 2 kpk w związku z 429 § 2 kpk oraz art. 466 kpk (Dz.U. 2017 poz. 1870 ze zm.)

postanawia

1/ uchylić zarządzenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 20 czerwca 2018 r. o odmowie przekazania odwołania do OSD przy OIRP w Gdańsku,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu:

[REDACTED]

Członkowie składu:

[REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED]

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 lipca 2017 r., [redacted] zwrócił się do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] o wyciągnięcie konsekwencji wobec radcy prawnego [redacted] [redacted] który zdaniem skarżącego nienależycie wykonuje swoje obowiązki pełnomocnika z urzędu.

Postanowienie z dnia 3 sierpnia 2017 roku Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted] (dalej „OIRP”) wszczął dochodzenie w sprawie nienależytego postępowania radcy prawnego [redacted] [redacted] poprzez niewłaściwe wykonywanie czynności pełnomocnika z urzędu w sprawie zawistej przed Sądem Rejonowym w [redacted] sygn. akt [redacted] gdyż istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 7 ust. 3 i art. 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała nr 3/2014 z dnia 22 listopada 2014 r.).

Postanowieniem z dnia 4 września 2017 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP umorzył dochodzenie wszczęte na skutek skargi Pana [redacted] [redacted] uznając że w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystarczającym środkiem dyscyplinującym będzie ostrzeżenie dziekańskie.

Powyższe postanowienie zostało wydane po ustaleniu następującego stanu faktycznego;

[redacted] – radca prawny został ustanowiony 30 listopada 2015 roku pełnomocnikiem z urzędu w sprawie [redacted] zawistej przed Sądem Rejonowym w [redacted] dla każdego z małżonków [redacted] i [redacted] przeciwko Gminie Miasta [redacted] o zapłatę na skutek ogólnego pisma powodów zawierającego roszczenia przeciwko Gminie miasta [redacted] wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych oraz wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Pełnomocnik został ustanowiony zarówno dla małżonków [redacted] jak i dla [redacted] odrębnie ale w ramach żądań objętych jednym wnioskiem w sprawie o wskazanej sygnaturze.

Pełnomocnik przygotował projekt pozwu, który nigdy nie został wniesiony, kwalifikując żądanie stron jako roszczenie wynikające z art. 417² kc. Radca prawny został wezwany przez Sąd do sprecyzowania przedmiotu sporu jak i jego wartości pismami z dnia 2 października 2015 r. 28 stycznia 2016 roku. W związku z tym iż radca prawny nie wykonał

116

zobowiązania Sądu wniosek złożony przez małżonków [REDACTED] i [REDACTED] został zwrócony.

Jednocześnie pełnomocnik otrzymał postanowienie o zwrocie wniosku o czym nie poinformował swojego mocodawcy. Skarżący samodzielnie złożyli drugi pozew po sygn. akt [REDACTED] o to samo roszczenie.

Od w/w postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego odwołał się [REDACTED] [REDACTED] pismem z dnia 11 września 2017 roku. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił odwołanie [REDACTED] [REDACTED] wskazując w uzasadnieniu wyroku że Zastępca Rzecznika przedwcześnie uznała, że sprawa została wyjaśniona w takim stopniu, iż uprawnia do wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia z uwagi na dopuszczenie się przez radcę prawnego przewinienia mniejszej wagi. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (OSD) Zastępca Rzecznika powinna w sposób jasny wskazać kryteria którymi się kierowała dokonując oceny stwierdzonego przewinienia dyscyplinarnego jako przewinienia mniejszej wagi

Nadto uzupełnienia wymaga zdaniem OSD materiał dowodowy, gdyż Zastępca Rzecznika oparła się jedynie na zeznaniach świadków oraz dostarczonych przez radcę prawnego kserokopiach dokumentów. Konieczne wydaje się przeprowadzenie dowodu z dokumentów .

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2018 roku umorzyła dochodzenie. Tym razem materiał dowodowy został uzupełniony o dokumenty z akt sądowych sprawy. Z całokształtu materiału dowodowego sprawy wynika, że pełnomocnik rzeczywiście nie uzupełnił braków formalnych pism, do których uzupełnienia był wezwany w sprawie [REDACTED] co skutkowało zwrotem złożonych w sprawie wniosków o podwyższenie wartości przedmiotu sporu. Wbrew jednak oświadczeniom Pana [REDACTED] był on poinformowany o stanie sprawy, ponieważ przychylił się do koncepcji zaproponowanej przez pełnomocnika z urzędu – do ponownego złożenia wniosku w tej sprawie, po zwrocie poprzednio złożonych wniosków. Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie doszło do kuriozalnych rozstrzygnięć Sądu Rejonowego gdzie w zasadzie strona mając zamiar dochodzić w przyszłości mało sprecyzowanego roszczenia od Gminy Miasta [REDACTED] może dochodzić spraw o zapłatę i być zwolniona z ponoszenia kosztów sądowych na mocy postanowień wydanych w innych sprawach. Pełnomocnik doprowadził swoim działaniem, zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, doprowadził do zamierzonego skutku, poprzez uzyskanie zwolnienia od kosztów 1) sądowych ponad żądanie wnioskodawców.

117

Jednocześnie uznał że w świetle takiego stanu sprawy [REDAKTOWANE] ani też [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie są w żadnym wypadku osobami pokrzywdzonymi w sprawie, gdyż jak wynika z akt sądowych w okolicznościach faktycznych sprawy, radca prawny dokonał należytej staranności w reprezentowaniu klientów z urzędu i zapobiegł jakimkolwiek negatywnym konsekwencjom w procedowaniu wniosków o zwolnieniu od kosztów sądowych, w bliżej nieokreślonych przez samych Wnioskodawców przyszłych sprawach majątkowych przeciwko Gminie Miasta [REDAKTOWANE]

Wobec powyższego postępowanie zostało umorzonej w oparciu o art. 17 par. 1 pkt 3 k.p.k. na mocy postanowienia Zastępcy rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 24. 04.2018 r. odstępując od skierowania sprawy do Dziekana OIRP w celu udzielenia ostrzeżenia dziekańskiego.

Odwołanie od powyższego postanowienia wniósł [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (pismo zatytułowane Skarga 14.05.2018r) ponosząc że:

- 1) nie otrzymał odpisu treści zaskarżonego postanowienia tylko informację o wydaniu, zatem nie wiadomo jakimi przesłankami kierował się Zastępca Rzecznika wydając postanowienie, co uniemożliwia realizację prawa do złożenia odwołania.
- 2) nie został pouczony o prawach i obowiązkach jako pokrzywdzony

Zarządzeniem z dnia 20 czerwca 2018 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił przekazania odwołania z do OSD przy OIRP w [REDAKTOWANE] zamieszczając poucając, że żalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa przysługuje wyłącznie podmiotom wskazanym w art. 306 § 1 a kpk, . stosowanym odpowiednio do postępowań dyscyplinarnych, to jest:

pokrzywdzonemu; instytucji wymienionej w art. 305 § 4, osobie wymienionej w art. 305 § 4 kpk, jeżeli skutek przestępstwa doszło do naruszenia jej praw. Zgodnie z art. 306 § 1a k.p.k. stosowanym odpowiednio na postanowienie o umorzeniu śledztwa przysługuje stronom , instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie , osobie która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub art. 296-306 kodeksu karnego, jeżeli postępowania karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a na skutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw. Pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest pokrzywdzonym w rozumieniu art. 49 kpk, nie ma przymiotu strony w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania karnego i nie jest osobą w stosunku do której doszło do naruszenia jej praw w wyniku przestępstwa, o którym zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego i w wyniku czego wszczęto dochodzenie

Zarządzenie zostało zaskarżone przez Pana [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] w dniu 2 lipca 2018 roku. W treści Odwołania Pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] wskazał że nie zgadza się z odmową

118

przekazania złożonej przez niego skargi, tym bardziej że do tej pory był traktowany jak strona postępowania i dotychczas składane przez niego skargi były rozpatrywane.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, zważył, co następuje:

Odwołanie złożone przez Pana ██████████ zasługuje na uwzględnienie.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest dokonanie oceny czy skarżący, który złożył zawiadomienie o popełnieniu przez radcę prawnego Pana ██████████ przewinienia dyscyplinarnego, a następnie przed Sadem pierwszej instancji korzystał ze statusu strony postępowania jako pokrzywdzony istotnie był osobą pokrzywdzoną tym deliktem.

Zgodnie z art. 68 ust.5 u.r.p pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego określonym w art. 64 urp. Samodzielnie zdefiniowani w tej ustawie osoby pokrzywdzonej nie uzasadnia zatem sięganie do art. 49 § 1 kpk, czy też art. 54 § 1 kpk. Bez wątpienia natomiast, w interpretacji pojęcia bezpośredniego naruszenia dobra prawnego deliktem dyscyplinarnym, zawartego w art. 68 ust. 55 urp, nie sposób pominąć wykładni jaką prezentuje w orzecznictwie i w literaturze prawniczej na płaszczyźnie interpretacji art. 49 § 1 kpk zawierającego niemal identycznie brzmiącą definicję pokrzywdzonego w prawie karnym.

Jak wynika z treści art. 49 § 1 kpk przyznanie statusu pokrzywdzonego danej osobie jest to, by jej dobro prawne było zagrożone lub naruszone w sposób bezpośredni, a więc taki w którym pomiędzy czynem zawierającym znamiona przestępstwa a naruszonym lub zagrożonym dobrem danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 września 2013 roku, ██████████).

Bezpośrednio pokrzywdzonym jest zatem czynem radcy prawnego polegającego na naruszeniu obowiązków zawodowych przy świadczeniu pomocy prawnej, jedynie klient radcy prawnego. Istota owej bezpośredniości naruszenia dobra prawnego tkwi w tym iż brak jest jakiegokolwiek ogniw pośrednich pomiędzy naruszeniem dobra prawnego (interesu) danego podmiotu a stwierdzonym zachowaniem stanowiącym przewinienie dyscyplinarne.

Uwzględniając powyższe oznacza, że w sprawie ze w sprawie sprzeczne z treścią art. 68 ust. 5 urp uznano że osobie zawiadamiającej o podejrzeniu popełnienia przewinień dyscyplinarnych nie przysługuje status pokrzywdzonego, a co za tym idzie, że osoba ta nie ma prawa do zaskarżenia postanowienia o umorzeniu dochodzenia z uwagi na to że jego dobro nie zostało naruszone.

Przyjęcie takiego rozumowania prowadziłoby do sytuacji że tylko w przypadku naruszenia praw podmiotu przysługuje status pokrzywdzonego natomiast w przypadku umorzenia takiego postępowania nie przysługuje składającemu zawiadomienie o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego prawo zaskarżenia postanowienia.

Tymczasem istota tkwi w ustaleniu czy dobro skarżącego zostało/ bądź nie zostało zagrożone i właśnie ta przesłanka decyduje o przyznaniu statusu pokrzywdzonego, a co za tym idzie

Prawa do złożenia środka odwoławczego.

Mając na względzie przedstawione rozważania i ustalenia Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia

Z uwagi na to, że Sąd rozpoznający odwołanie w niniejszej sprawie jest sądem odwoławczym jego postanowienie jest ostateczne i zgodnie z normą art. 426 § 1 kpk nie podlega zaskarżeniu.

Członkowie:

Przewodniczący:

Joanna Ratasiewicz

Joanna Friedrich-Sarad

[Redacted signature]

[Redacted signature]

Grażyna Gliniewicz

[Redacted signature]